

Fruntimmers = Tidningar.

N:o 29.

Stockholm, d. 7 Nov. 1772.

Selicourt;

Skolårände Saga, af Herr d'Arnaud:
Fortsättning.

Selicourt war långt ifrån at döma sig med den estertänksamhet och strånghet, som Marquisinnan; han öfwerlämnade sig til hela sötman af den nya känsla, som upeldade honom; han gjorde tusfende löften, at, til sista andedrägten, tilbedja Fru Menneville; hon är det, sade han wid sig sjelf, som beständigt skal råda öfwer min Själ. Jag wil nu ej syfsetsätta mig med annat, än at för henne ådagalägga en ömhet, som ej skal slutas förrän sjelfwa mitt lif; et enda af hennes ögnakast skal göra mig til den lyckligaste af alla människor. . . .
Om hon icke skulle älska mig, . . . om hon skulle älska en annan, . . . hwad talar jag? Jag begär ej mer, än at få älska henne; om mig ej tillåtes, at förklara henne min kärlek, så skal jag åtminstone åga den wållusten, at oafstæteligen känna honom inom mig sjelf; och detta nöjet skal göra tillfyllest til min sällhet.

Friherrinnan Darmilli längtade, at åter få träffa Fru Menneville; knapt hade de kommit tillsammans, innan den förra gaf anledning, at tala om Selicourt. Marquissinnan trodde sig finna uti sin Wäns uttryck något, som kom närmare ifrå hertat, än det loford man af eu kall höflighet kan gifwa; hon hade likwäl styrka, at dölsa sin rädde hoga; hon skyndade sig ifrån Fru Darmilli, och så snart hon kom för sig sjelf, började hon, at med sig gå igenom de åtskilliga Tanke-ämnen, som uprörde hennes Sjä. Friherrinnan skulle älska Selicourt! ropade hon: Ack! jag olyckliga, kan jag twifla därpå? Wet jag icke, huru Kärleken bär sig åt? Jo, Selicourt är älskad af min Wän! . . . Kan jag gifwa detta namnet åt den, som genomborar mitt hjerta? . . . Men hwad hopp kan jag hafwa? Hwart ut wil detta taga wägen? Är det mig tillåtit, at hysa några tankar, som min Dygd förkastar? Skulle jag hafwa bortglömt de Band, de heliga Band, som mig äro pålagde? Nej, låt mig ej mer tänka därpå, låt mig undsky, at mer se Riddaren! . . . Men ack! står det i min förmåga, at ej tänka på honom? Hwad! är det möjligt, at jag redan är så swag, så brottlig? Nej, jag skal aldrig mera se Selicourt; ja, jag skal ändå gå längre, om Friherrinnan älskar honom, . . . om hon älskar honom! . . . därom är jag öfwer nog förwisad. . . . Hwad då? Så skal jag ej lägga något hinder för hennes böjelse; jag skal låna

läna henne Wapen emot mig sjelf; hon skal taga Selicourt til Man. . . . Hvad hon är lycklig! Hon äger sjelf sit hjerta, och hon kan gifwa det tillika med sin Egendom åt en Person. . . . Ack! hvarföre är min Menneville icke äfwen så älskward?

Daktadt oroligheten af en ny och tilltagande Kärlek, hade Marquisinnan så mycket wälde öfwer sig, at hon mycket sällan omgicks med Selicourt, i det stället at Friherrinnan ej försummade något enda tillfälle, som kunde skaffa henne hans närwärelse; hon undwel äfwen sorgfälligt, at ej tala något om honom. Fru Darmilli förekom henne en dag mycket tankfull, och liksom sybelsatt, at grunda på något wigtigt förslag: hennes Wån frågade henne om ordsaken til utseendet af så djupa öfwerläggningar. Efter några ögnablicks tynnad wände hon sig til Fru Menneville, såg på henne med en slags nyfikenhet, och sade: . . . Ni är min Wån! . . . Kan Ni twifla därpå? . . . Jag wil i anledning däraf rådfråga Eder uti et af de granlagnaste ämnen, som någonsin kan angå min Person. Wid denna början, angripes Marquisinnan af en slags rysning. Friherrinnan fortsfor: Ni har sedt Ridbaren Selicourt; utan twifwel måtte han synas Eder älskward? Det är ej möjligt at hafwa andra ögon, och jag inbillar mig, at han har lika rättighet til högaktning, som til ömhet? . . . Ni swarar mig intet. . . . Marquisinnan blef helt besört;

fört; hennes håpenhet tiltog med hennes rodnad: jag gör Selicourt, sade hon, den rätt honom tillkommer. Jag tror, at hans hjerta svarar emot hans utvärtes anseende. Det kommer mig något i tankan, sade Fru Darmilli vidare, hwartil Ni torde kunna lämna Edert bifall: min bästa Marquisinna, hjertat kan ej vara utan at älska, och det är förträffligt, at kunna förena denna böjelse med sin heber. Det dygdigaste Fruntimmer är ofta altramäst ömhjertadt. En Man, som behagar, äger wida företräde för en Rikare; man rodnar ej för sina nöjen med den förre, utan twärtom liksom högmodas öfwer denna Kärleken; i öfrigt fördubblar altid den Personen, som wi kunna högakta, ljusligheten af den känsla, som förenar oss med honom. Med sådana fördelar skulle jag hafwa lust, at nu taga på mig de Band, hwilka jag hittils ansedt såsom odrägeliga Bojor; dessa Banden förekomma mig nu långt dyrbarare, än själswa Friheten. Säg, huru jag skal göra? Ester egen smak skulle jag utan långt betänkande gifwa Selicourt min hand. Tala! Edert swar skal falla utslag i saken. Hwillet äffe slag för Fru Mennewille! Hwillet swårt kämpande begynnes nu icke för henne! Allt hittils hade hon kunnat vara utan wisshet; et hjerta, som är öpet för Kärleken, wil ofta mistaga sig om sanningen; nu får hon ej längre twifla, at Selicourt är älskad af Fru Darmilli: och hwem är wäl hennes
Med-

Medfästelse? hennes Bän. Hon är rädd, at någon försälning hos henne skal framlysa; hon vågar ej wisa sin Själ för Friherrinnans ögon; men hwad kan hon under allt detta hoppas af en Kärlek, som hon i det första början är skyldig at gwafrwa? Hon äger mer sjelf, hwarken sin hand eller sitt hjerta; hon är gift; med et ord: hon kan ej så höra Selicourt til. Men, tänkte hon därwid, om ändå ingen annan singe åga honom! Om hon icke en gång sjelf af honom wore älskad, allena han tillika wore kånslöds för alla andra Fruantimmer! Men hwart ut hon wände sig, såg hon ingen ting annat, än det, som gjorde henne modfäld och försagd; hon wil öfwerwäldiga dessa rörelser, som äro så plågsamma; men hennes krafter förstå ej mot deras wäldsamhet. Hwad selar Eder? ropar Fru Darmilli; Ni blifwer så blek? Fru Wennemille swimmar bort; man förer henne hem til sig, och hon öpnar ögonen endast at fåsta dem på et Brev af en okänd hand. Junehället därpå war detta:

„Min Fru, jag börjar med at bedja Eder låsa detta Brevwet til slut, och ej kasta det ifrån Eder wid de första uttryck, som därå äro olycklige nog, at misshaga Eder.

Jag älskar Eder, min Fru. : : Min Wädigaste, låt mig så säga Eder det; ja, min Fru, den Kärlek, som Ni hos mig uptåndt, kan ej uttalas. Aldrig har någon bøjelse warit like med

med min; det är den starkaste, men tillika esters
 tänksamaste ömhet; jag wet, hwad wälde
 Skyldigheten och Dygden hafwa öfwer Eder:
 döm om håftigheten af min rörelse där, at jag,
 efter denna bekännelsen, wägar förklara Eder den-
 samma. Jag har mig ält för wäl bekant, hwad
 som afhåller Eder ifrån at älska mig: en förbin-
 delse, æt! en förbindelse, som Ni ej kan up-
 hafwa, den uryggeligaste föresats, at aldrig öf-
 wertråda Edra Skyldigheter, och kan hända än-
 nu mer, än alla dessa skälen: det ringa intryck,
 som min Person hos Eder kan göra. Ja, jag
 trot säkert, at om denna segren wore möjelig,
 skulle det ändå wara en annan, än mig förbe-
 hållit, at öfwerwinna Eder kallförmåghet. Men
 oakadt alla dessa hinder, så unna mig likwäl det
 nöjet, at få skrifa Eder til, det ingen ting kan
 slita Eder utur mitt hjerta, at jag skal tilbedja
 Eder, så länge en blodsdroppa i mina ådror är
 warm, tilbedja Eder utan minsta belöning,
 utan hopp, ja öfwen utan den trösten, at höra
 mig berättas, at Ni beklagar mig. Swar skal
 Ni finna en tilgifwenhet mera skild ifrån egen-
 nytta? Kan jag förtörna Eder därmed, at jag
 förtjust betraktar Edra Sullkomligheter och Edra
 Dygder, at jag i enrum säger det? At jag hun-
 drade gånger för mig sjelf upprepar, hwad jag
 förbjuder mig at någonsin nämna högt: At Ni
 är det älskwärdaste af alla Fruntimmer, och jag
 det

den ömaste Allkare? . . . Hwad för et ord und-
föll mig nu? Men det må stå, jag wil ej stryka
ut det. Ja, jag är den blödigaste, den olyck-
ligaste, men därjämte också den warsammaste af
alla Allkare. Om min närwarelse beswärat E-
der, så skal jag undwika til och med de ställen,
där jag möjeligen skulle kunna träffa Eder. Men
hwad säger jag? Skulle Ni misunna mig den
glädjen, at se Eder, at bönfälla om en blick af
desa ögon, på hwilka min Sjal ouphörligen
skal wara fäst? Är det ej nog, at twinga mig
til tystnad? Kräfwer Ni något ännu större
offer? At ej tala för Eder om min ömhet, och
at dö, är alt hwad jag förmår. //

SELICOURT.

Johanna Gray,

Eller Religionens Seger öfwer Kärleken,
af H:r Young. Fortsättning.

Grymme och känslolöse Människor! hafwen I
så tihårdat Eder mot alt medlidande för
henne? Skolen I ej en gång tröttna, at plåga
och sönderbråka hennes arma hjerta med urhof af
en oförnuftig ömhet? Swage Sjålar, som för-
råden Dygden, och låten öfwerwinna Eder af Olyck-
kan! I, hennes Anhörige, Eder kärlek är lika
bar.

barbarisk, som hennes Fienders hat (*). Hon blifwer öfverhölgd af en kår Fäder och en älskad Gemål, de fatta omkring henne, och med sin tyngd nedtrycka henne til jorden. Nej! huru skal hennes Dygd kunna resa sig up, at återtaga sin saliga och höga fart up åt Himmelen?

Under det hennes bröst således fargas af de hårda ste stung, och hennes, af så mycken kamp och frestelse, uttröttade mod wil liksom swigta, blifwa twänne stora Wortar öppnade, genömi hwilka hon ser Tre hufwudlösa Kroppar ligga på jorden.
Hon känner igen dem, de hade warit ibland hennes bästa Wänner, och de som sågtadt, at bibehålla henne på Thronen.

(Slutet härnäst.)

(*) I wiljen wänta til des hon uplyst sig i högheden, at då med Edra Pilar störta henne ned blodig. Således slingrar sig Ormen omkring den stolte Ornen: denne anwänder förgäfwes allt sitt bemödande: den ohyggeliga Ormen flatar sig om, binder des kropp och wingar med dubbla omslag, knyter med sin giftiga fjert, och med sina döddande tänder sårar den olyckliga Fogeln, just då han är i begrep at flyga.

SEDERHOLM,

Tryckte hos Wennberg och Nordström, 1772.

Fruntimmers = Tidningar.

N:o 30.

Stockholm, d. 14 Nov. 1772.

Böneskrift

Åf det olyckliga Swenska Fruntimmeret, til Almånheten; upfatt af Fru D** (*).

Huru ömt talar icke en Thomas för Folket? Huru torde icke ock de brister, som beswåra vårt Rön, redan til hälften hafwa warit hulyne, om någon tagit sig war Sal så nära an? Men, som dessa nu synas komma til sitt högsta, och wi hafwa ingen Thomas, som wårdat sig yppa detta för Almånheten, äro wi förtwiflade nog, at stjåla oss fram i egna kläder; och ehuru de efter den almånna anstalten äro ganska illa skurne, tro wi dock ej, at de kunna ådraga oss mera spe och förakt, än wi redan äro underkastade.

Fabeln berättar, at Philomela miste sin tunga, på det hon ej skulle kunna klaga sin nöd; wi tycka
os

(*) Denna Böneskrift är wäl tillförene, och särskilt, tryckt (Stockh. i Kgl. Kiska Tryckeriet, 1770, 8 sidb. i 4.), men förtjenar, både som et Swenskt Original, och för dess märkelige Innehåll, et rum i dessa Tidningar.

o^g äfwen hafwa anledning, at tro, det wår Upsö-
siran, i mörker och okunnoghet, härrörer af sam-
ma orsak. Men war Røden hennes Lärz-måsta-
rinna, at wåfwa Bokstäfwer, så at hon ock nu
wår, då wi med klända hjertan och tårefulla ögon
uti en oskyldig ensaldighet, driffa o^g denna Fri-
hets-tiden, at blanda wårt klago-rop med det M-
männas.

Ifrån längre intil närwarande tider, hafwa
wåra Klåd-Ordningar förorsakat Rikens Ständer
många brydsamma öfwerläggningar, och tör hän-
da emot deras wilja ofta borttagit tiden för ange-
lämnare årender. Den ringa Frukt, som dese La-
gar werkat på wåra sjelfswäldiga sinnen, tör ock
hädanefter förorsaka ledsnad i dylika mål hos Lag-
siistarena. Men huru woro wi lycklige, om den
tiden i des ställe användes, at tänka på wårt wer-
feliga bästa. Den ringaste Undersäte får ådaga
läggga sina Beswår; höra då wi allena påläggas
tyssnad, då wåra oförrätter ej gå ut på mindre,
ån wårdslösande af den halfwa delen utaf Männi-
sko-slågtet, ånda til at blottställa wåra lif, åra och
gods, för de swåraste öden? Det låter hårdt,
och hwem wil til et sligt utförande emot o^g göra
sig skyldig? Men saken blir på följande sätt be-
wislig:

Wi släckare weta ej stort, men det erfara wi,
at det naturliga lifwet ej bibehålles utan födo och
kläder; wåra Föråldrar och Förmån förlora til-
gång

gång til sina behof, nu den ena här, den andra där, och när utkomst och Naringar försvinna, faller Hushåldningen af sig sjelf.

En ömsint Moder, som föder et Glicke-barn til werlden, har en onaturlig orsak, at önska det qwaft af dagsljuset. Wåra Bröder hafwa wid mislyckade Förslag den trösten, at på en främmande Jord söka bröd eller dödd; men hwarest wilja wi uslingar komma? Wi äro liksom dömda, at uti elände förgås inom Gränsen. Wi knota billigt öfwer ödet, som ej låtit oss födas af Torpare och Bänder. Wi blefwo då eftersökte, och undgingo dymedelst en stor del af oss den nöden, at förtwista i blygsel och hunger. Wår utbudna Års-tjens föraktas hos högre och lägre. Man misstror oss om de sänre syklar, och sedan Pigor börjat bli antagna til Jungfrur, hafwa de äfwen i den delen tilstängt wågen för wår utkomst. Wåra händers werk afwisas med förakt man ifrån man, under det, at wåra nödtorster ej wilja låta sig uöja med så magra swar, och skulle nöden twinga oss utom Dygdens gränser, ledo wi et billigt förakt, och dymedelst förwårade wårt tilstånd.

Det fordrades en wigare Pensel, at afmåla det elände, hwartil wanan blottstält en stor del af oss; men så litet är wår sak ansedd, at ingen Advocat wil förringa sig så djupt, och taga den på sina arlar. Wi drista oss därföre sjelfwe i al blygsamhet fråga: om wi allena äro stängde ifrån al omtanka
uti

uti den Allmänna Hushållningen? Hvad brott wi gjort, som betagit oss Barna-rätt inom Fäderneslandet? Eller om det är så litet bewänt med våra fattiga lif, at wi med tålmod böra underkasta oss deras försmågtande?

Wi föreställa oss, at den, som i någon sak besvärar sig, tillika föreslår Hjelpe-medel; ty wista wi oss afwen, som nu komma, at bedja om våra lif, at förestå medel til deras bibehållande. Beware oss GUD ifrån, at på minsta sätt wilja betunga Rikets swagare tilgång på Skatter. Wi äro intet så dumdriftiga Tiggare. Landets Wäl är vår ögnasten; och med hvad nit önska wi icke, at så utgöra en del til dess nytta!

Våra öron blifwa ej wande wid nyttiga och allswarsamma saker, men händelse-wis hafwa wi hört, at Riket är i saknad af närande Lemmar. Här säges i brist af Arbetare wara mycken illa häfstad Jord, och många nyttiga sålt aldeles obrukade. Til vår olycka äro wi för spåda, at i den delen gagna oss och Landet; men mån ej et byte skulle stå, at förmoda? Den styfwa och starka Bond-drängen kunde ju blifwa wid Plogen, och lämna oss Sy-nålen tillika med många andra lätta Werktyg och Råringar i fred? Kan det wäl klagas öfwer Folkbrist i et Land, där grofwa och starka Karlar besstrida sådana lätta syflor, som kunde och borde blifwa en rikelig utkomst för alla fattiga och behöfwande Gruntimmer? Nu hindras de förra ifrå"

ifrån Landets ädlaste förkofring, under det, at de sednare i fattigdom och syfslöshet försmåta. Vi lämna i vår enfaldighet til Almånhetens wisa ompröfwande, huru många Näringsgrenar af oss kunde bestridas, och töras ej sielfwe gifwa Förslag däruppå, af frugtan, at reta för många Skrän emot oss.

Mån, för de hederligare af vårt Kön, Klosters Jurrättning kunde wara skadelig uti et Land, där en uplyst Religion regerar? Kunde et wäl inrättadt Barnhus inom få år komma til stadga, hwarföre skulle man intet hos ädla sinen göra sig samma hopp om Tillflykts-hus för Fruutimmer af Stånd, som nu flyta kring Landet, like watnet om stenar? Många behöfwande och hederliga Fruar skulle med glädje åtaga sig Öfwer-insendet, många wackra Slögder därifrån komma Riket til nytta, många Barn där få en stickelig uppsöfran för lindrig afgift, och Riket til slut få glädja sig öfwer sina wisa anstalter på samma sätt, som en Moder öfwer sina wältucktade Barn.

Til dåraktig och skadelig kärlek för oss äro våra Herrar snart nog bewekte. Ack! at så wist vårt werkliga bästa wille röra deras hjertan, och wi erma singo blifwa wid lif, så länge GUD och Naturen det medgäfwe.

Huru vår Ura är uti et lika öfwenlyr, utwisar vårt almånna förakt. Ingen Satyrisk Skrift hade någon smak, om våra Försmådelsers salt wöre

wore utelämnat, och hwad behag hade de unga
 Dufarnes Sällskap, om wi ej utgjorde ämnet til
 deras samtal? Men detta blir dock ingalunda or-
 saken til vår klagan; wi gifwa dem, al rätt, at
 hålla våra swagheter. Wi erkänna dem sielfwe
 med blödande hjertan, och medgifwa, at de äro
 alt begabberi wårde. Men det blir alles wår öf-
 mjuka begäran, at det wisa och starkare Könet,
 må upmärksamma och anställa om tillförläteliga medel,
 huru wår wackelighet i tid må afhjelpas, och wi säle-
 des blifwa skickelige til de wigtiga ämnen, Naty-
 ren of utsedt.

Den försigtiga Trågårdsmästaren wårdar al-
 dramäst de spåda Plantorna, wål wetandes, at
 han utom deras slitiga Skötsel förlorar hoppet om
 en god Frukt. Wi understå of äfwen hysa den
 förmättna inbillningen, som skulle wi både gagna
 och fågna Människo-slågtet med våra Dyder, om
 någon gjorde sig beswår med wår upfostran. Wi
 wisa nu så tillsägandes up, som et ogräs; wår
 Själs ädla egenskaper blifwa i brist af ryckt för-
 qwasde, och wårt medföddas fördärf tager på slutet
 en sådan stadga til sig, at det skadar både of, och
 til wålförtjent straff våra misgudsamma Ledare.

(Fortsättning härnäst.)

Johanna Gray,

Eller Religionens Seger öfver Kärleken,
af H:r Young. Slutet.

Nu nalkas det hifseliga ögnablicket: Bödlarna klifwa fram, Bilan uplystes, slaget skal nu ske. Hennes Bänner, som stå omkring henne, och i tysthet gråta, upfylla detta Dödsens Tempel med sorg och fasa. : : Skal jag här afbröta min flagofulla Målning, eller skal jag förnt omtala något, som Efterwerlden aldrig lärer tro? : :

Sannerligen, det finnes aldeles ingen ting utom Religionen, som kan gifwa det Hjertemod, hwarmed denna unga Prinsessan mottog Döds-hugget (*). Stilla och någd at offras, stiger hon fram, omfamnar sin Gemål och sin Far, trycker dem några ögnablick mellan sina armar, och talar så til dem dessa sista orden (**): „Obetänksamheten af Eder blinda ömhet har ej förargat mig: det är mig en glädje, at se Eder så högt värdera mitt lif; men förlåten, om jag lyckönskar mig öfwer den styrka jag haft, at göra Himmelen et offer af Edra huswuden, som äro mig flere resor kärare, än mitt eget, men som samtweret nu förbudit

(*) Hon wälsignar Stormen, som med sådant wäld anfällt hennes Själ, och Martyrernas hela frimodighet segrar nu uti hennes hjerta.

(**) Englarna hörde dem, och i Himmelen wärdt en hastig och stor frögd.

budit mig at frälssa. (Wid hon sade dessa orden, omsamnar hon dem andra gången.) Men, fort-
 för hon vidare, jag har anledning at tro, det
 mitt Blod tilfredsställer Lagarna, och at J ån-
 nu hafwen Nåd at förwänta. Uti döden är nu
 för mig ej mera någon bitterhet: den har aldeles
 försvunnit uti dessa sista samntagen, alt hwad
 för mig nu följer, är idel salighet och frid.
 Ack! stillen då Edra onyttiga och omåttliga tår-
 rar, och söken ej längre at afhålla mig ifrån
 det lugn, som på mig wäntar!,,

Sedermere wände hon sig til Bödlarna, och
 med et behagligt småleende, som wittnade om hen-
 nes förnöjelse, tiltalte dem således: „Sågen E-
 der Drottning, at jag tackar henne för min död.
 Jag förlorar mycket litet, då jag lämnar henne
 Engelska Thronen, emedan mig däremot tilfaller
 en ewig Salighet. Det är hennes hämd, som
 jag har at tacka för denna Lycksaligheten, och
 döden war den enda hämd, som städt i hennes
 magt. Suggen til.„

Sielfwa Rom kunde ej utan tårar afhöra Be-
 rättelsen om hennes ömfeliga Död, och den oför-
 sonliga Maria gaf omsider et sent och snyttigt
 meplidande rum uti sitt hjerta.

Fruentimmers = Tidningar.

N:o 31.

Stockholm, d. 18 Nov. 1772.

Selicourt;

Sedolärande Saga, af Herr d'Arnaud.
Fortsättning.

Swad känningar detta Brevets läsning upprörde hos Fru Menneville, kan nästan med tankan icke fattas; hon fick weta, at hennes Wån icke war ålskad, at det war hon sielf, som intagit den Personens hjerta, hwilken hon redan tilbad: ty hennes kärlek stärktes af det motsländ hon honom gjorde; men därföre wille hon ej, at hennes Dygd och ädelmod i minsta måtto skulle stå tillbaka för denna böjelsen; Friherrinnan war henne kär, Selicourt war fattig; med Darmilli kunde han blifwa rik. Hwilken förnöjelse, at upfylla sina skyldigheter, at försaka sig sielf, för at göra sin Wån och sin Allkare lyckliga, at uplysta sig öfwer Wånnisfligheten! Dege woro i korthet de betraktelser, de stridiga ämnen, som på det hastigaste omwärlade i Marquisinnans Själ.

Några dagar efter föresända Brev til Fru Menneville, fick Selicourt följande Skrifwelse:

„Ti

„Ni låter utan twifwel falla i förundran öfwer mitt upförande; jag är sjelf dåröfwer håpen: jag döljert ej för mig, at jag brister uti en af de Zufwud-plikter, som åligga mitt Køn; jag är den första, som ser mig sjelf brottlig: men, min Herre, jag kan ej motstå en Kånsla, som upkommit hos mig, och emot min wilja blifwit mig öfwermågtig. Ni, som så måsterligen funnat wåcka densamma, wet bäst, af hwad Natur hon är; månne det är wånſkap? Men ack! wånſkapen är mera lugn. Skona mig för en bekännelse, som jag på det begärligaste wántar af Eder; min Lycka beror på Edert ſwar, och Ni ſkal sjelf föra det til mig. Jag tror mig ej behöfwa ſåga hwem jag är: jag måtte ſäkert för Eder hafwa utmärkt mig ibland de Gruntimmer, som söka at winna Edert tycke. Jag ſäger ännu en gång: om min upriktighet bör lasſas, så hoppas jag likwål, at uti Eder hafwa en lindrig Domare.“

Jag, ropade Selicourt, råfna Eder til laſt detta öfwerflöd af godhet! Ack! Gudomeliga Wennes ville, jag ſkulle gärna i betalning dårføre gifwit mitt lif. Hwad nu! ſkulle Ni wara brottlig för det Ni ej illa uptager den ſtarkaste, den wördnadsfullaste låga? Ni wore det kånslödsaste, det hårdaste af alla Gruntimmer, om Ni ej kunde taga del uti så öma kånſlor. Jag ſkyndar mig, för at laſta mig til Edra fötter.

Sellicourt springer och verkeligen til Marquis-
 Annan; man anmär honom, hon war ensam;
 han wil kassa sig för hennes fötter. . . Det är då
 sant, min Fru, at medlidande för mig öfvervun-
 nit Eder köld! Min Lycka är då i sanning större,
 än at jag därom kan wara öfvertygad; Ack!
 hwad! . . Ni skulle fågna mitt rörda sinne med
 tilfågelse om Eder ömhet! Ack! min Fru, låt
 mig dö af kärlek och af glädje wid Edra fötter;
 måtte jag uti sjelfwa Dödsens låstar kunna betyga
 för Eder, at jag älskar, at jag tilbeder Eder, at
 jag lefwer för ingen annan, än för Eder allena.
 Hwärt tager Ni så hastigt wägen? Ni wil lämna
 mig! Kan denna min bekännelse förtörna Eder?
 Kan det ångra Eder, at Ni gjort mig til den lyck-
 ligaste på hela jorden, som innan Edert yttrande
 war den olyckligaste. Bewårdiga mig med en åsyn
 af deha ögon, som göra Eder så förtjusande.

(Slutet härnäst.)

Böneskrift

Åf det olyckliga Swenska Fruntimmeret, til M-
 mänheten; upsatt af Fru D**. Fortsät-
 ning.

Hro wi då Jordens Stys-barn? Hwarföre skal
 Wisdoms mjölken just ryckas undan våra
 munnar? Det ser ut, som borde wi tvingas, at
 spå

fylla vår tomta själ med lappri, på det wi måtte tjena våra Herrar til et både dem och oss högst skadeligt begabberi, och sluteligen til at med vår fåkunnighet och våra fel fördärwa den andra hälften af Människo-slägtet, äfwen som hela den Stamm af Människor, som af oss undfår sina lif.

Wi begära ingalunda, at med lystna ögon titta in i de Lärda's hemligheter; wi lämna gärna dem, som wederbör det beswäret, at fylla sin hjerna med Theoretiska Wetenskaper, och åstunda inga andra insigter, än dem wi med al nit kunna verkställa, och dymedelt göra oss nyttiga til de skyldigheter Naturen oss pålägger, och en Fenelon, uti sina Tankar om unga Fruntimmers Uppfostran, nog wäl och omständeligen utwisar.

Wi wänte oss det swaret, at Almänheten fastar inga hinder i wägen för en god wilja: och at hwar och en har frihet upfostra sina Döttrar efter behag; men så wida wi utgöra hälften af Människo-slägtet, och hafwa ofta wiss, huru wårt oförstånd och otvunglade begär åstadkommit willerwalla så enskilt, som almänt; tyckes billigheten fordra, at almänta Stadgar och Lagar borde tämja den obändiga wänan, och wi uti skickliga Lära-hus ifrån spädare åren undfå de Wetenskaper, som kunde gagna oss och hela Landet? Våra ömsiuta Förmyndare skola då själwe få upbära Krugten af sina wisa anstalter; ty wi skola ingalunda blifwa af de slags Lärdoms-Fruntimmer, som likt wäderblåsor, med
sina

finna sköna färgor, präla och förswinna; utan wi skola bära dem en rik skörd, af förnuftig Hushållning, smaklig söda, wäl upfödde och artade Barn, enig och ljuslig sammanlesnad, samt et troget och ädelt bistånd i nöd och lust, och omsider, medelst inbördes upmuntran, göra dem följa uti en säll Ewigket.

På detta sättet utbedja wi oss wård om vår Åra, och medel emot des förklenande; wi skole sedermera med glädje öfwerlämna vår smak för bjäfs och grantåt til behag-sjuka Språttthölar, hwilka äfwen själfwe omsider torde slatna för sig, när de så se, huru ämnet för deras dårskap förbyttes i Dygd och stadga.

Wårt wälfångna Guds står ej heller i mindre fara, Penningar och Ägodelar hafwa wi intet; ty de så, som det äga, finna ingen orsak, at instämna med oss i denna Bönescrift. De söras ännu på Lyckans wingar, deras fel äro skylde, och deras Dygder äga en dubbel glants. Men vår fattiga förmåga består uti de små behagligheter, som den medlidande Naturen förunnat oss, lika som til Talemån för vår lycka. Det är vår enda Lott, hwarföre så wi ej äga den i fred för Röstware? Kan någon denna tiden wara olyckeligare, än en wacker Flicka? Ögon, nåt och snaror äro sålde för henne på alla sidor, och i sin ungdom må hon billigt lifnas wid en uti en Örtesgård uß utsprucken sager Blomma; hwilken Ußå
da

barona töfla om at få afbryta, endast för, at så mycket snarare få trampa des förwifnade blad under föttern.

Åh! at Tidehvarfwets seder måtte upwäcka dygdiga hjerstan, til någon Författnings påtänkan: de emot denna tjufnaden, som synes mer än wanligt tiltaga.

Vi nödgas fråga: om då Ofkuldshygen in: tet mera är någon Dygd? Eller om vår uplysta tid funnit henne af så litet värde, at de fördömt hennes verklighet til billtog, under det, at likwät hwar och en är beställsam, at pråla med des namn?

En Påfwe i Rom Sixtus 5:te såges dock i Foratiden hafwa funnit henne så nödwändig til ordningen i Landet, at han inom kort tid försette henne med en såker förmur, och omsider sätt fagna sig af det intryck, hon gjort på alla andra Seder.

Det ser ut, som våra Swenske Ynglingar borde syhelfättas med Moralistiska Studier endast för, at i Manliga åren samntaga skuggan där: utaf; ty deras ofeder ifrån bättre til sämre hafwa nu et obehindrat lopp, och dageliga försarenheten wisar, huru deras verklighet i begäressernas tyglan: de förer både dem och det swaga godhertade Rå: net uti olycka och förakt.

Fåfångt lærer man wänta nyttiga fölger af det Allmännas buslersamma anstalter, så länge dygden med et almänt och beleswat bifall hort: grumme

grumlar Sedernas friska ådror. Vi drista oss ej, at anföra det helgade Bitsordets torra sanningar, som innan kort tyckes gå i fara före, at mista sitt Burskap i det uplysta Sverige. Men det spä wi, at när nöd och samwete förr eller senare borttrycker begärelsernas falska dock, ifrån våra hurtiga Fruntimmers-Hjeltars ögon, låra de så skyggas, wid sin egen skapnad.

Oss hedra de med många wackra Titlar, och ibland annat falla oss för behagsjuka Fiollar; men komma ej ihog, at de just i den delen äro våra mycket nitiska Läro-mästare; ty wi kunna näppeligen skilja höger ifrån wänster, förr än de hope-tals beswåra sig med, at upblåsa vår inbillning med egit tycke; och medelst detta tjuusande giftet förskämma alla goda böjelser, och oftast göra en wältänkt och ömsint Moders möda til intet.

Det synes, som wi endast woro skapade til gnycklan; ty så snart våra Herrar tråda in i Fru-stugan, aflåda de sig alla de prydliga egenheter, som tilhöra en odödelig Själ; och wi lämna själfwe til Almänhetens granskning, hwad nytta wi kunna hafwa utaf en hop Dårars sällskap. Den, som deenna tiden betraktar våra Samqwäm med alfwarsamma ögon, föreställer sig et Dårhus, och får en billig wämjelse til det Mänskliga eller så kallade Förnuftiga Släktet. Det förekommer oss nog twetydigt hos det wisare Könet, at de med så mycken nit söka, at beröfwa oss vårt förnuft, och
likar

likafullt åsunda förnuftiga Hustrur, och klaga öfver deras brist i Landet. Hvad skulle man säga om den Bildt-huggaren, som illa tillyrade et Belåte, och sedermera vredgades däröfver, at det ej sjelf skapade sig bättre.

Vi hafwa redan anført, huru wi ej wänta öf annat, än åtlöje öfwer vår driftighet; men det bryr oss intet. Vi äro infödde och tro oss åga rättighet, at klaga vår nöd; hälsa nu, när vår wälfärd synes vara den endaste, som är glömd af Allmänheten. Vår tid har varit fruktsam nog på anstalter, hwarföre förgåtes då den nytta, som hälften af Människo-slågtet borde åstadkomma i Riket?

Det sänsta Handtwerk har sina undervisningsgrader, men wi allena yockas, at fullgöra många stycken, utan at däruti få den minsta insigt.

Hwarföre skal Qwinnokönets Ungdom användas til annan undervisning, än den de en gång, wid en Hushåldning komma at nyttja? Är det då så litet bewänt med den Wetenskapen, at det ej kommer så noga, om tid och kostnad i längden däruppå förspillat?

(Slutet härnäst.)

SEDERHOLM,

Tryckte hos Wennberg och Nordström, 1772.

Fruntimmers = Tidningar.

N:o 32.

Stockholm, d. 26 Nov. 1772.

Tankar

Öfwer Fru Margareta Sadelins (*)
dödeliga fränfälle, i Stockholm, d. 12 Nov.
1772.

På sitt förvandlings-sätt Naturen verkar lika.
Med en och samma hand hon bygger och
förstör.
Ej något bergfast fins, som icke måste vika,
Vid minsta vink hon gör.

Hon Verldens sammanhang i fasta länkar bindert;
Til oasbruten fart sin väg hon stakar ut;
Men för sitt Verks bestånd Själf lägger alla hinder,
Och hastar til sitt slut.

Då Verldens hela kraft för Tidens våld skal brista;
Och från sitt förra skick til sin förvandling gå;
Skal dock af Himmelsk eld en liten bärgad gnista
En ökad klarhet få.

Ej

(*) Enka efter Registratoren i Kongl. Cancellie
Collegio Joh. Christiernin.

) o (
 Ej blir det Purpurns prakt, som Tiden nödgas skona:
 Ej något af det alt, som jordiskt innebär:
 Ej Croesi tunga Skatt, ej glansen af en Krona;
 Nej, det som högre är.

Alt hvad som är af stoft, skal sig med stoftet blanda:
 Det hämtar lif och död ur et och samma frö.
 Men Dygden, hvar hon fins, har altför ädel anda,
 At kunna nämlin dö.

Hon lefver i den krets, där høy är fatt et öfvas:
 Hon röjer i sitt lif en Himla-artad kraft:
 Hon dör; men lefver säll, då hon, at ädelt pröfvas,
 Sin eld och luttring haft.

En så bepröfvad Dygd har Himlen värdig funnit,
 At skiljas från sitt grus, och flyttas til sin högd.
 Från jordisk möda skild, den fria Själén vunnit
 En ren, en Himmelsk frögd.

Njut, Sälla Vän! den lön, som Himlen Dig har ämnat.
 Din död gör vår förlust. DITT lif vår vällust var.
 I dygdig eftersyn, som Du är BARNEN lämnat,
 DITT MINNE lefver kvar.

W.

Böneskrift

Åf det olyckliga Swenska Fruntimret, til Männheten; upsatt af Fru D**. Slutet.

En olård Arbetare har den ursägten för sig, at han ej lärt på sin Konst; men af en Hushållerska eller Matmoder fordras oftast en fullkomlig redogörelse, så snart hon begifwit sig i det Ståndet; och huru man betagit henne alla medel til infigt däruti, får hon allena bära skulden för sin yduglighet i så wigtiga göromål.

Borde den Wingårdsmanne anses för slug, som natt och dag arbetade i sin Wingård, at samla många och goda Drufwor, endast för, at fylla sitt Win på skända och orena Kåril? Och hwad skal man sluta om den lilla almånna omtanken, at våra Herrar så oförsedt lämna Frukten af al sin möda i wårdslösa Husfrurs händer?

Hwad lön har den stackars Åkermannen för sin tunga möda, om han får et osmakligt Bröd och et ofundt Dricka på bordet? Och huru kan Husfrun allena bestyllas, när de widtagne anstalterna lämnat henne handlös?

Wi erfara sjelfwa, at wårt denna tiden så angeläua Fransyska Språk kryddar ingen Säppa, ej heller tjénar til någon mera gällande underwising för wårt Tjenstefolk, som äro Swenska; men wi beklaga alt för sent den tid och kostnad,
som

som på en of så onyttig sak blifwit använd. Hwarföre inrättas inga Hushålds-Skolar på fina skållen i Riket? Mån de i nytta och värde ej torde en gång swara emot dem, som nu öfwa Flickor i Ripper och Granlåt? Här är med rätta ingen brist på Universtiteter för våra Herrar, men ingen kommer ibåg, at al den kunskap de där få, och al den inkomst de därmed komma at förwörfwa sig, lämnas en gång, för hända, uti et wettlösi Grunttimers händer; och blir således hans Ungdoms möda krönt med en bitter framtid.

Hwarföre få wi ej öfra med våra pund? Hwarföre inrättas här inga Grunttimers samsund? Mån intet wår wetenskap blir besittet af andra? Och skulle intet en Skola af fjåcka Gruntimmer sätta mod och lust uti de unga, at håldre tåsta om företrädet i Hushålds-rön, än nu, at wara de yppersta i Mode och Granlåt? Och mån intet et litet omisbrukat Ordens-teckn ibland de måst förtjente, skulle förarlåta de öfriga, at däruppå sätta mera värde, än på den wanliga sáfången? Almånheten klagar wål öfwer våra dårskaper; men så länge de så åga et obehindrat lopp, och mera befordras, än åstyras, är sara wårdt, at de på slutet förorsaka rubbning i hela Urverket.

Hvem wil misunna de förmögna Borgares Döttrarna, at likt Hof-Fröknar använda Guds dag til utomordenteliga prydnader? och wore önskt
 Rgt

ligt, at ingen annan olägenhet däruppå följde, än den willertwalla, som yppar sig Stånden emellan; men det är fruktan wärdt, at saknaden af Fortidens fjäcka Borgare, Husfrur och goda Boqwinuor, samt så många händers antvändande til fäsfånga, en gång förorsaka Riks-kroppen en frätande Kråfweta, om snar och försigtig hjelp ej emellan kommer; i synnerhet, som denna smittan redan utbredt sig til större delen af Små-Städerna i Riket.

Wår rätta Heber blir obarmhertigt förbytt; Dygd, Snällhet och Hushålds-wett såges tilförene hafwa warit Swenska Fruntimmers rätta Prydnad; men nu består den uti et högst förakteligst Klåde-prål, som likt en Huswud-sak sybelsätter tankar och händer hela dagen, endast för at sluta med honom sin werklighet; och warandes allt detta en fullgiltig påföljd af wår härliga ulyfstran.

Så gå då, wåra bedröfwade Hjertans enfaldiga Tolk, och underkasta dig wårt wanliga öde; men såg dem, som häruti sakna både slutkonst och wårkaltighet, at Reglor äro främmande för det Swenska Fruntimmeret, som endast är namnkunnigt för at skrifwa ifrån det ena hörnet til det andra. Wi förmöda och hoppas likwäl i wår oskuldb, at något rättfinnigt Hjerta gifwes i wår Almånhet, som likt en ömsint Fader ej uppehåller sig med, at granska sina Barns Bönesätt, utän hastar sig, at räcka dem sin nödörst.

Jagen lärer ädra och den Hedren, at begära
 Plan til våra Förslager; den Bygg-Herren wore
 ei heller Klot, som tog en Klåpare til Grundläggare.
 Wi skatta och lyckliga nog, om denna vår ödmjuka
 Böneskrist udgår de Potuaniska Förslags-makares
 öde, at blifwa qwald i glömska. Hade Drottning
 Disas nyttiga Förslag antingen blifwit förkastadt,
 eller i sin försä oförmögghet verkstaldt, så hade
 hennes Åre-minne snart flocknat, tillika med de lif
 hon wille rädda.

Såsom det swagaste Kirilet, som är med min-
 dre wisshet och förstånd begäfwadt, än Mannen, så
 eller kunna wi ingen ting företaga; men det låsna
 wi: om inga Författningar tagas til vår rådning,
 at wi skola göra skel för det namn wi fått, at
 wara och blifwa beswärliga Nödwändigheter; och
 blir det således, då äfwen våra Herrar Förmy-
 dars egit wänsta, at så hafwa wärdlösfat.

Det olyckliga Swenska Fruntimret.

Förteckning

På Innehållet af *Fruntimmiers Tidningarnes*
Första Del.

- T**il Påsarinndan: Sid. 3.
 Moratiska Stats-Moheter: 5, 9, 33.
 Daphnis, Saga af Hr Gesner, *Lyren* 1: 6, 12, 21, 31, 35, 45, 52, 67, 73, 86, 101.
 Boken 2: 113, 132.
 Skalde-Öwåde på Daphnes Födelse-Dag den 24 Mart. 1772: 10.
 Land-Resnaden af Hr Girschfeld: 17, 28, 41, 57, 81.
 Skalde-Öwåde öfwer en Källa, i jämförelse med et Hjerta, af Hr W. 25.
 Werfar til en öfwer Hastwet til Finland resande Win, i Mart. 1772: 34.
 Göta öfwer et Gles-Dga: 41.
 Skalde-Öwåde öfwer Fruen Conradis Bröllop med Hr Prof. Murray den 18 Apr. 1772, af Hr Doct. A. Murray: 49.
 Wers wid en Botquets öfwerlämnande den 31 Mart. 1772: 55.
 Werfar til Cephis och Camilla: 64.
 Skalde-Öwåde wid en Wäns Besordran och Gistermål 1768: 65.
 Werfar til Fru * *, då de första Blomsiren öfwerlämnades d. 1 Maj 1772: 72.
 Philemons Wänner, Skalde-Öwåde: 73.
 Skalde-Öwåde wid et Bröllop d. 18 Aug. 1771: 89.
 Styrus til Glycere, af Hr Dusch: 91, 109, 119, 125, 143.
 Strödde Anmärkningaar: 95, 112, 151.
 Gistermålet på Nöden, af Hr Hogarth; Första Lastan: 97, 121.

Eten

- Sten-Styl öfver Fru C. C. Sahlgren, som dog
d. 3 Apr. 1772, af Mams. U. M. Müller: 105.
- Sorge-Dwåde öfver samma Fru, af Hr C. G.
Valtinjon: 130.
- Herde-Dwåde: 137.
- Johanna Gray, el. Religionens Seger öfver Kär-
leken, af Hr Young: 139, 147, 153, 162,
169, 182, 185, 206, 215, 221, 231, 239.
- Skalde-Dwåde til Fröken U. C. d. 4 Jul. 1772,
af Hr L. 145.
- Det lyckliga Giftermålet, af Hr Jaymebon: 157,
167, 172, 177, 189, 199.
- Strödde Berser: 160.
- Skalde-Syde öfver Fru S. C. A. Ramus: Dag
d. 19 Julii: 161.
- Afsked til Fröken U. C. mid Åtterresan från Landet
d. 23 Sept. 1772, af Hr L. 193.
- Samtal emellan Athenais och Teasia, af Hr de
Fontenelle: 195.
- Em. Drottning Elisabeth och Hertigen af Alen-
son, af Den samme: 203.
- Em. Anna af Bretagne och Maria af England,
af Den samme: 209.
- Skalde-Dwåde öfver Kammarherren Gr. O. Mör-
ners Frölopp med Fröken Friherr. U. L. Höra,
d. 15 Sept. 1772, af Hr J. A. Lindblom: 201.
- Gelicourt, af Hr Arnaud: 217, 225, 241.
- Svenska Fruntimrets Bvæskrift af Fru D * *:
233, 243, 251.
- Tänkar öfver Fru Marg. Habelins Död d. 12
Nov. 1772, af Hr W. 249.

Rättelse.

S. 243, r. 19, läs: Fortsättning härnäst.

STOCKHOLM,

Tryckt hos Wennberg och Nordström, 1772.

